

bar dancing Nikola Tesla
saturday, february 17th, 2007

romanfragment
Lunar Park

schrijver
Bret Easton Ellis

Zonder de Ritalin had hij eerder in die week niet kunnen rondstruinen in het winkelcentrum om een kostuum te zoeken. Ik struikelde bijna over een skateboard toen ik zijn kamer in ging, maar de tv stond zo hard dat Robby, die op bed zat, niets in de gaten had.

Robby's kamer stond in het teken van het heelal: de muren waren volgeplakt met platen van planeten, kometen en manen, waardoor de suggestie werd gewekt dat je in een nacht-zwarte hemel ergens diep in de ruimte zweefde. Het tapijt bleek een Marslandschap te zijn, indrukwekkend gedetailleerd met ravijnen, spleten en kraters. Van glazen kralen gemaakte hemellichamen bungelden aan een glinsterende, woeste asteroïde die aan het plafond hing boven een kingsize art deco-bed voorzien van een stijlvol dekbed. Naast de onvermijdelijke Beasty Boys- en Limp Bizkitposters hingen er posters van diverse manen: Io van Jupiter en Titan van Saturnus, en de kolossale scheuren van Miranda van Uranus. De kamer bevatte ook een minikoelkast, felgekleurde lampen, een leren bank en een stereo, en één hele muur bestond uit een grimmige zwartwitfoto van een verlaten skatepark. De vloer voor de breedbeeld-tv die tussen de stapels dvd's van *The Simpsons* en *South Park* stond en nu aangesloten was op een Playstation 2, lag bezaaid met video's. Op zijn bed lag een stapel nieuwe Tommy Hilfiger-shirts. Afbeeldingen van Japanse vechtsporters hingen langs de boekenplanken die voornamelijk gevuld waren met worsteltijdschriften en de complete Harry Potter-serie, en boven de planken hing een groot bronskleurig schilderij van de dierenriem. Het restant van een Starbucks-ijsthee stond naast een reusachtige doorschijnende maan die uit de computer straalde—Robby's screensaver.

Robby zat naar *Nintendo Power Monthly* te staren terwijl hij een stel Puma-sokken aantrok en daarna de veters van zijn Nike's strikte. De tv stond op het wideband-kanaal en vanuit de deuropening zag ik een ruige tekenfilm overgaan in een van de vele op kinderen afgestemde reclames; deze kwam uit een serie spotjes die ik verafschuwde. Een sjofele, betoverende jongeling met zijn handen op zijn magere jongensheupen staarde uitdagend in de camera en maakte met een uitdrukingsloze stem de volgende opmerkingen, die met bloedrode letters werden ondertiteld: 'Waarom ben je nog geen miljonair?' gevolgd door: 'Het leven draait alleen om geld,' gevolgd door: 'Je móet een eiland bezitten,' gevolgd door: 'Je mag nooit slapen, want een tweede kans krijg je niet,' gevolgd door: 'Het is wel degelijk belangrijk om je mooi voor te doen,' gevolgd door: 'Kom bij ons en verdien een bom duiten,' gevolgd door: 'Als je niet rijk bent verdien je het om vernederd te worden.' En daarmee eindigde de reclame. Dat was het. Ik had deze reclame al vaak gezien, maar was er nog steeds niet achter wat het betekende of zelfs maar welk product men ermee aan de man probeerde te brengen.

Robby's schouders hingen af, en de om zijn middel vastgeknoopte Hilfiger-sweater viel op de grond toen hij opstond en zich uitrekte. Op zijn kussen lag een boek voor jongvolwassenen met de titel *Wat ooit de aarde was*. Mijn zoon van elf had een Prada-portefeuille,

een Stussy-camouflageooglapje en om zijn pols een Lacoste-zweetbandje; hij had een astronomieclub willen beginnen, die nooit van de grond was gekomen door gebrek aan belangstelling bij zijn leeftijdgenoten, en hij hield van liedjes met het woord ‘vliegen’ in de titel, en dit alles stemde me treurig. Hij sprayde Hugo Boss-parfum op de rug van zijn hand en rook er niet aan. Hij had nog steeds niet in de gaten dat ik in de deuropening stond.

‘Dus mama wilde je niet als de beroemde rapper laten gaan?’